U Zagrebu, dana 29. rujna 2026. godine

REPUBLIKA HRVATSKA
Općinski sud u Zlataru
Stalna služba u Klanjcu
Trg mira 1
49290 Klanjec

Posl. br.: Povrv-167/2026
(ranije: Ovrv-3420/2026
UPP/OS-Ovrv-370/2026)

Ovrhovoditelj/Tužitelj: Getworker d.o.o., Utinjska ulica 39, Zagreb, OIB: 16949577438

Ovršenik/Tuženik: OVXAN Group d.o.o., Razvor 47, Razvor, OIB: 21213002237

PODNESAK TUŽITELJA
- očitovanje na prigovor Ovršenika (Tuženika)

I. U predmetu pod gornjim poslovnim brojem, Tužitelj (ranije u postupku Ovrhovoditelj) prvotno obavještava Naslovni sud sukladno odredbi članka 89.a Zakon o parničnom postupku *("Narodne novine" br. 53/91., 91/92., 112/99., 129/00., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 96/08., 84/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23., dalje: ZPP*) ovlašćuje da ga u nastavku ovog postupka zastupa zaposlenik i pravni savjetnik Nikica Tadić, OIB: 85470053592.

Prilog: - Punomoć

II. Tužitelj je dana 15.09.2026. godine, zaprimio rješenje Naslovnog suda od dana 11. rujna 2026. godine (dalje: „*Rješenje*“), a kojim se u bitnom: Rješenje o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave javnog bilježnika Martine Majcen iz Krapine, Trg Lj. Gaja 8, poslovni broj Ovrv-3420/2026 od 19. svibnja 2026. godine (dalje: „*Rješenje o ovrsi*“), stavlja se izvan snage te se postupak nastavlja kao povodom prigovora protiv platnog naloga, Tužitelju i Tuženiku daje se rok od 15 dana za iznošenjem svih činjenica na kojima temelje svoje zahtjeve i predlože dokaze potrebne za utvrđivanje iznesenih činjenica, te se predmet ustupa Trgovačkom sudu u Zagrebu, kao stvarno i mjesno nadležnom sudu.

U otvorenom roku od 15 dana, Tužitelj u nastavku ovog podneska postupa sukladno toč. VII. navedenog Rješenja te iznosi sve činjenica na kojima temelje svoje zahtjeve i predlaže dokaze potrebne za utvrđivanje iznesenih činjenica, a ujedno koristi priliku da se očituje i na navode Tuženika (ranije u postupku: Ovršenika) iz prigovora od 01.09.2026. godine (dalje u tekstu: „*Prigovor*“)

III. Tužitelj uvodno napominje kako je s Tuženikom sklopio dana 09.12.2024. godine Okvirni ugovor o ustupanju radnika br.GW/2024 (dalje: „*Ugovor*“). Na temelju navedenog Ugovora, a koji je pravni temelj poslovnog odnosa između Tužitelja i Tuženika, Tužitelj je ustupao radnike (vozače) na način utvrđen člankom 2. Ugovora Tuženiku, što potonji i sam potvrđuje u Prigovoru te ne spori postojanje Ugovora i poslovnog odnosa te ustupanje radnika.

Nadalje, nesporno je da su predmet ovosudnog spora dospjeli, a od strane Ovršenika nepodmireni račun i to br. 30-2025R-1, a sve navedeno za usluge ustupanja radnika- vozača. Ukupno je tijekom poslovnog odnosa Tuženiku ustupljeno 4 (četiri) vozača od strane Tužitelja, iako Tuženik u prigovoru navodi samo 2 (dva).

Dokaz: - *Okvirni ugovor o ustupanju radnika od 09.12.2024.,*
- *Račun br.30-2025R-1 – priložen uz prijedlog za ovrhu*
- *Po potrebi- Aneks br.1. i Aneks br.2 uz Okvirni ugovor o ustupanju radnika*
- *Po potrebi – financijsko vještačenje*

Vidljivo je iz Prigovora kako Tuženik **ne čini spornim sam račun**, iako Prigovorom nepravilno naznačava da pobija u cijelosti Rješenje o ovrsi. Točnije, sadržaj Prigovora i iz dokaza koji su dostavljeni uz Prigovor, vidljivo je kako je Prigovor usmjeren isključivo na nezadovoljstvo što je dio ustupljenih radnika prekinuo ustupanje kod Korisnika (ovdje Tuženika) u razdoblju koje isti nije očekivao. Ujedno u jednom dijelu Tuženik pokušava prikazati da se dogodila šteta, za koju nije dostavio dokaze kada je učinjena te isto pokušava „prišiti" dvojici ustupljenih radnika koje proziva Prigovorom. Za naglasiti je da Tuženik nije nikada pokrenuo sudski postupak protiv ovdje Tužitelja za naknadu štete koja je u uzročno-posljedičnoj vezi s tvrdnjama koje Tuženik iznosi u Prigovoru.

Iz svega navedenog vidljivo kako Tuženik zapravo koristi Prigovor da izbjegne obvezu plaćanja prema Tužitelju, a kako i sam priznaje u Prigovoru zapravo je samo nezadovoljan dijelom izvršenih usluga u vidu njegovih očekivanja o tzv. otkaznom roku i eventualne štete za koju neosnovano i bez dokaza tereti Tužitelja. Pojednostavljeno, Tuženik samovoljno odbija platiti račun za isporučenu uslugu ustupanja radnika, pravdajući to vrlo nedvosmisleno „svojim" subjektivnim osjećajem za pravdu i pravo, a bez da za to postoji na zakonu osnovano uporište.

Stoga je neispravna pravna konstrukcija kako se pobija u cijelosti Rješenje o ovrsi, a posljedično i što je u cijelosti Rješenje o ovrsi stavljeno izvan snage.

S obzirom na navedeno, Tužitelj predlaže sudu po službenoj dužnosti zatražiti od Ministarstva financija, Porezne uprave podatak o tome je li Tuženik koristio pravo na odbitak pretporeza za sve gore navedene tražbine, tj. nepodmireni račune iz ovog članka, a sukladno odredi članka 221.b. stavka 2. ZPP.

Dokaz: - *po službenoj dužnosti pribavljanja podataka o odbitku pretporeza od Ministarstva financija, Porezne uprave za račune br. 30-2025R-1*

Naime, člankom 221.b. stavkom 1. ZPP izrijekom je propisano da *(cit): „Ako tužitelj dokaže da je tuženik za tražbinu koju je tužitelj utužio na temelju vjerodostojne isprave koristio pravo na odbitak pretporeza, smatrat će se da tražbina postoji, osim ako tuženik ne dokaže protivno."*

IV. Tužitelj se ovim putem ujedno i očituje na prigovor Ovršenika (Tuženika) od dana 01.09.2025. godine na Rješenje o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave javnog bilježnika Martine Majcen iz Krapine, Trg Lj. Gaja 8, poslovni broj Ovrv-3420/2026 od 19. svibnja 2026. godine. Tuženik u bitnom iznosi paušalne navode o tome kako isti osporava u cijelosti Rješenje o ovrsi, da postoji odgovornost Tužitelja radi toga što dio ustupljenih radnika nije odradio otkazni rok te da je jedan od ustupljenih radnika navodno izazvao štetu.

a) Nastavno na navode da postoji odgovornost Tužitelja radi toga što dio ustupljenih radnika nije odradio otkazni rok"

Tužitelj pojašnjava kako je tijekom cjelokupnog razdoblja poslovnog odnosa između Tužitelja i Tuženika koji je trajao kroz dva mjeseca (prosinac 2024-siječanj 2025) Tuženiku

bilo ustupljeno 4 (četiri) radnika. Iako Tuženik priznaje poslovni odnos s Tužiteljem, osporava djelovanje za 2 (dva) radnika, **od kojih obojici zamjera što nisu dulje ostali „raditi" kod njega i prikazujući to na način da nisu odradili „otkazni rok**", **dok za jednog od njih dvojice iznosi optužbe da je načinio štetu na vozilu.**

Tuženik pri tome ne navodi kako je uredno podmirio obveze za prosinac 2024. godine te nije iznosio pritužbe za preostale ustupljene radnike niti na bilo koju drugu okolnost od strane Tužitelja na redovito izvršenje svojih obveza koje je navedenim Ugovorom preuzeo.

Osim navedenog, Tuženik je nerealno umanjivao radne sate pojedinim radnicima, nije uredno dostavljao evidenciju radnih sati radi, a veći dio toga je i prihvaćen od strane Tužitelja kako bi se nastavila suradnja i izbjegao spor, što je sve vidljivo upravo iz e-pošte koju je priložio sam Tuženik kao dokaz uz svoj Prigovor.

Tužitelj naglašava kako je poslovni odnos između Tuženika i Tužitelja odnos ustupanja radnika, tj. Tužitelj je pružao usluge ustupanja radnika na način na koji je pojašnjeno u prethodnim točkama ovog podneska. Predmetni je odnos između dvije pravne osobe reguliran zasebnim Ugovorom, sukladno odredbi čl. 45 Zakona o radu ("Narodne novine" br. 93/14., 127/17., 98/19., 151/22., 64/23., dalje: ZOR) **te takav Ugovor nema uobičajena obilježja Ugovora o radu, a koji nastaju između Radnika i Poslodavca**. Stoga je očito kako Tuženik mješe i nedovoljno razumijem razlike između Ugovora o radu i Ugovor o ustupanju radnika od kojih je jedna od temeljnih da ustupljeni radnici nisu radnici (zaposlenici) Tuženika, već Tužitelja, te da nemaju obvezu odrađivanja otkaznog roka prema Tuženiku, Osim Ugovorom koji je sklopljen **i iz kojeg nije vidljivo da su ustupljeni radnici dužni odraditi „otkazni rok" na bilo koji način, a kamoli na način na koji to očekuje Tuženik. Isto nije niti predviđeno odredbama Zakona o radu koji niti u jednoj odredbi kojom je regulirana djelatnost ustupanja (od čl. 44. do čl. 52. ZOR), kao niti drugim odredbama, ne propisuje obvezu ustupljenih radnika za odrađivanjem otkaznog roka.**

b) Nastavno na navode o eventualnoj šteti koju je navodno prouzročio ustupljeni radnik

Prvotno, **isto nije predmet ovog spora**, potencijalna naknada štete nema veze s pokrenutim ovršnim, a sada parničnim postupkom te otvorenog potraživanja Tužitelja prema Tuženiku.

Nadalje, Tuženik nije dostavio nikakve dokaze koje bi bili u uzročno-posljedičnoj vezi s eventualnom štetom, niti račune od popravka vozila, a u konačnici nije niti pokrenuo postupak naknade štete. Tužitelj je u više navrata osporio kako sam nastanak štete, tako i povezivanje ustupljenog radnika, a samim time i Tužitelja s štetom. Ustupljeni radnik negira da je izazvao štetu, stoga sve i da je potpisao izjavu koja se nepotrebno prilaže kao dokaz, osim što nije vezana za predmet spora nije niti pravno valjana jer je sastavljena prije nastanka štete te presumira odgovornost radnika.

Također, vidljivo je iz prepiske u e-pošti koju je dostavio upravo Tuženik, kako je štetu na vozilu potraživao tek nakon prestanka razdoblja ustupanja radnika koje proziva kao odgovornog, a također i nakon prestanka poslovnog odnosa između stranaka. Naime, svi radnici koji su bili ustupljeni Tuženiku (pa tako i dvojica radnika koja su prozvana) radili su kako je prethodno navedeno u prosincu 2024. godine i siječnju 2025. godine. Iz e-pošte priložene uz Prigovor od strane Tuženika, vidljivo je kako je Tuženik tek 27.2.2025. godine i 4.3.2025. godine**, točnije više od mjesec dana nakon prestanka ustupanja spornih radnika i prestanka poslovnog odnosa između stranaka**, **iznio zahtjeve za naknadom štete na vozilu naravno bez dokaza da je to počinio neki od radnika Tužitelja i to nakon što je od njega zatraženo plaćanje računa koji je sada predmetom ovog postupka.**

Dokaz: - *e-pošta – 27.02.2025. – priložena uz Prigovor*
- *e-pošta – 04.03.2025. – priložena uz Prigovor*

Obzirom da Tužitelj nije mogao naplatiti svoje usluge od Tuženika te nije mogao više tolerirati postupanje (tj. neplaćanje računa) koje se protivi Ugovornim obvezama od strane Tuženika, osnovano je postupio sukladno članku 6. stavku 7. Ugovora te povukao ustupljene radnike i raskinuo Ugovor. Pri tome se osobito naglašava kako Tužitelj nije odmah vratio (preuzeo) ustupljene radnike prilikom prvog kašnjenja i neplaćanja o dospijeću, već je pokušavao održati poslovni odnos s Tuženikom, unatoč izrazito drskom i neprofesionalnom držanju Tuženika kako u poslovnoj komunikaciji s nadležnim osobama Tužitelja, tako i s radnicima koji su odbili daljnji angažman ustupanja kod Tuženika.

Jasno je iz opisane odredbe članka 6. stavka 7. Ugovora da se ima smatrat kako je ispunjenje u roku bitan sastojak ugovora u smislu odredbe članka 361. Zakona o obveznim odnosima (*"Narodne novine" br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22., 145/23., 155/23., dalje: ZOO),* na što ukazuje i odredba članka 12. stavka 5. Ugovora. Sukladno navedenom došlo je do povlačenja radnika i raskida Ugovora, o čemu je Tuženik obavješten te isto potvrđuje i u Prigovoru.

Dokaz: - *Uvid u Prigovor Ovršenika protiv rješenja o ovrsi od dana 01.09.2025.,*

Sukladno svemu opisanom, nije bilo moguće nastaviti poslovni odnos s Tuženikom te Tužitelj nije niti želio preuzeti obvezu traženja zamjene za ustupljene radnike koji su odbili raditi kod Tuženika. Odbijanje rada zbog držanja Tuženika nije i ne može biti odgovornost Tužitelja kao agencije za ustupanje, koliko god Tuženik tvrdi suprotno. Tako da je jedino rješenje bilo raskinuti daljnju suradnju s Tuženikom, na gore opisani način.

VI. Imajući u vidu sve navedeno**, kako je Tuženik svjestan da je zahtjev za naknadu štete zaseban i neovisan postupak te da nije povezan s ovim predmetom, da „prijeti" protumjerama u slučaju nastavka ovog postupka, da provodi samovolju po subjektivnom osjećaju za pravdu i sl., očito je kako Tuženik iznosi zlonamjerne i neosnovane navode, isključivo u cilju obmanjivanja suda i produljenja postupka te otežavanja naplate.** Isto je pokazao i najkasnijim mogućim zaprimanjem rješenja o ovrsi i izjavljivanjem Prigovora na ovaj način u cilju produljenja postupka.

Tužitelj naglašava mogućnost da se Tuženik može obratiti Tužitelju u bilo koje doba radi dogovora oko sporne otplate predmetnog dugovanja, a sve u cilju pronalaska mirnog rješenja spora i smanjivanja sudskih troškova.

VII. Slijedom navedenog, Tužitelj ostaje pri svom potraživanju iz prijedloga za ovrhu predlaže Naslovnom sudu odbiti Prigovor Tuženika, te predlaže održati na snazi platni nalog sadržan u Rješenju o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave javnog bilježnika Martine Majcen iz Krapine, Trg Lj. Gaja 8, poslovni broj Ovrv-3420/2026 od 19. svibnja 2026. godine.

Za **Getworker d.o.o.**

NIKICA TADIĆ

Digitalno potpisao:
NIKICA TADIĆ
Datum: 2026.09.30
23:27:43 +02'00'